

Arrest

nr. 256 680 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SANGWA POMBO
Oudergemlaan 68/31
1040 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verblijft sedert 2009 in België. Ze kwam als minderjarige samen met haar moeder in België aan. Sinds 14 december 2012 heeft de moeder van de verzoekende partij ononderbroken wettelijk verblijf.

1.2. Na eerder verworpen aanvragen op 3 april 2014 en 29 oktober 2014, dient de verzoekende partij op 24 juli 2015 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 21 september 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van 7 juni 2018 met nr. 205 013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissingen.

1.3. Op 2 mei 2019 dient de verzoekende partij, die dan ouder is dan 21 jaar, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder N.B.S., die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

1.4. Op 31 oktober 2019 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest van 16 maart 2020 met nr. 234 085 wordt deze beslissing vernietigd.

1.5. Op 17 september 2020 treft de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Deze beslissing is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.05.2019 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornamen: K.J.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 03.10.1994

Geboorteplaats: Kinshasa

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van haar Belgische moeder. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Op 31.10.2019 werd een reeds een weigeringsbeslissing genomen dewelke door de RVV bij arrest nr. 234.086 dd. 16.03.2020 (betekend aan betrokkene op 18.03.2020) werd vernietigd. Onderhavige beslissing is dus een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 2.05.2020.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Er werden enkel documenten bij de aanvraag voorgelegd die betrekking hebben op de situatie in België, meer bepaald:

- Rekeninguittreksels van de bank Argenta voor de jaren 2018 en 2019 van de referentiepersoon. De bewijzen van ten laste zijn dateren uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef.*
- Loonstroken van de referentiepersoon als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.*

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene geen bewijzen van onvermogen en financiële/materiële steun, waarop betrokkene kon terugvallen om in zijn levensonderhoud te voorzien, uit het land van herkomst heeft voorgelegd. Betrokkene kon dit ook onmogelijk voorleggen. Hij woont al sedert 28.01.2013 illegaal in het Rijk. Ondanks hij een negatieve beslissing aangaande een

aanvraag 9 bis dd. 03/04/2014 en 21/09/2015 en een bijlage 15 quater dd. 12.03.2013 heeft gekregen, zijn er geen bewijzen in het dossier dat betrokkene ooit is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Hij heeft bij de aanvraag gezinshereniging een paspoort voorgelegd dewelke reeds sedert 14/08/2018 was vervallen. Door het feit dat hij dus niet kan aantonen ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst, kan er niet worden gesteld dat hij voldoet aan de grondvoorwaarden van het ten laste zijn, zoals bedoeld in artikel 40 bis. Alle documenten die werden voorgelegd hebben betrekking op de situatie in België. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 10 november 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 18 november 2020. Er werd geen nota, maar wel een administratief dossier ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij op: *“Schending van de artikelen 40 ter en 40 bis § 2, 3° van de wet van 15 december 1980, Duidelijke beoordelingsfout en de bewijskracht van een akte werd miskent”.*

Zij betoogt als volgt:

“A. het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn

Doordat de bestreden beslissing stelt :

“Vooreest voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

(...) betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Er werden enkel documenten bij de aanvraag voorgelegd die betrekking hebben op de situatie in België, meer bepaald:

- Rekeninguittreksels van de bank Argenta voor de jaren 2018 en 2019 van de referentiepersoon, De bewijzen van ten laste zijn dateren uit de periode dat betrokken reeds in België verbleef.*
- Loonstroken van de referentiepersoon als bewijs van voldoende bestaansmiddelen*

Terwijl overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 : “de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt’

En artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980 bepaalt ook dat :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zo ver de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde registreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven “

De verzoeker heeft alle bewijzen voorgelegd dat hij tot nu toe door har moeder ten laste worden genomen en haar moeder beschikt over regelmatig stabiel en voldoende inkomsten.

Het ten laste zijn in de zin van artikel 40 bis is een financiële / materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Het begrip ten laste, zoals het volgt uit artikelen 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd : “Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiele steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst OF het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij vermochten om hereniging met de EU-burger' (RVV, 16 september 2019, nr 226 131).

De commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiele steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een ten laste zijn.

Verzoeker heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit de afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische moeder afdoende blijkt.

Er moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker als minderjarige in België is aangekomen en dat er een vermoeden bestaat dat hij zowel in zijn land van herkomst als sinds hij in 2009 in België is, een afhankelijkheidsrelatie heeft opgebouwd met zijn moeder.

Verzoeker woonde samen met zijn ouders en maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon op dat moment had verzoeker de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt. Aldus dient dan wel automatisch te worden aangenomen dat hij nog ten laste was van zij moeder op het moment van zijn aankomst in België en ook toen ze samen in hun land van herkomst waren. Vanaf zijn geboorte tot nu toe is de afhankelijk relatie met zijn moeder aanwezig en vermoed.

B. Afhankelijk zijn van de referentiepersoon in zijn thuisland

De bestreden beslissing stelt :

“Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene geen bewijzen van onvermogen en financiële / materiele steun, waarop betrokkene kon terugvallen om in zijn levensonderhoud te voorzien, uit het land van herkomst heeft voorgelegd”.

Zoals hierboven vermeld, het volgt uit artikelen 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd : “Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiele steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst OF het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger" (RVV, 16 september 2019, nr 226 131).

Verzoeker is in België sinds meer dan 10 jaar en is nooit meer naar het land van herkomst terug gegaan. Het is dus duidelijk dat het was onmogelijk voor hem naar Congo terug te keren zonder een geldig verblijfstitel en het was niet mogelijk voor hem om een eigenaar van een onroerende goed in Congo te zijn omdat hij een minderjarige was in dit periode.

Het is in die zin dat uw Raad in deze zaak heeft geoordeeld :

“De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste, lid 3° van de Vreemdelingenwet zijn nochtans duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft immers duidelijk over “de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.” Uit het woord “of” blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het “ten laste” zijn niet geldt indien zijn minder dan 21 jaar oud zijn.

De gemachtigde kon dus in casu omdat verzoeker meer dan 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag wel vereisen dat hij aan toont “te hunnen laste” te zijn, maar niet voor de periode waarin hij onbetwist nog geen 21 jaar was, met name in het herkomstland.

Door in casu, toch te vereisen dat verzoeker, die geen 21 jaar was in het herkomstland, ook voor die periode moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden. Er anders over oordelen zou immers in casu inhouden dat ook de vereiste van “het ten laste zijn” wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar.

Een schending van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet word aangenomen.

Het eerste middel is in de aangeven mate gegrond. Deze vaststelling leid tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op” (stuk 2).

Om echter te voorkomen dat men opnieuw geconfronteerd wordt met de kwade trouw van de tegenpartij, sluit de verzoekende partij hierbij een verklaring van onvermogen bij (stuk 3).

De tegenpartij blijft zeggen dat in het geval van gezinshereniging de voorwaarden cumulatief zijn, terwijl uw Raad al heeft geoordeeld dat ze niet cumulatief zijn! de beslissing van de tegenpartij gaat tegen de uitspraak van uw Raad van 18 maart 2020 (stuk 3).

C. De aanvraag voor gezinshereniging kan in België worden ingediend

De beslissing stelt :

“hij woont al sedert 28.01.2013 illegaal in het Rijk. Ondanks hij een negatieve beslissing aangaande een aanvraag 9bis dd. 03/04.2014 en 21 /09.2015 en een bijlage 15 quater dd 12.03.2013 heef gekregen, zijn er geen bewijzen in het dossier dat betrokkene ooit is teruggekeerd naar zijn land van herkomst”.

Het is mogelijk om ter plaatse, via de gemeente, een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen waar de vreemdeling verblijft, om een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen. Het is niet nodig dat de verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert, zoals het MRAX-arrest (arrest C-459/99 van 25 juli 2002) voorschrijft.”

3.2. Het blijkt niet en het wordt ook niet voorgehouden dat de moeder van de verzoekende partij haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. De aanvraag van een verblijfskaart werd door de verzoekende partij dus ingediend in functie van een statische Belg. Het houdt in dat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...).”

3.3. De verzoekende partij was al ouder dan 21 jaar toen ze haar aanvraag van een verblijfskaart indiende. De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, gaat het om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (cf. RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

3.4. De verzoekende partij moet dus aantonen dat ze (vanaf 21 jaar) in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de verzoekende partij reeds in 2009 België was binnengekomen en hier altijd heeft verbleven, ook nadat ze 21 jaar werd. De bestreden beslissing benadrukt dat de verzoekende partij op 3 april 2014 en op 21 september 2015 negatieve beslissingen heeft ontvangen naar aanleiding van haar aanvragen om verblijfsmachtiging die ze heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op voormelde data was de verzoekende partij reeds 21 jaar. Minstens de hiervoor vermelde tweede beslissing van 21 september 2015 ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De voormelde beslissingen houden in dat verweerder van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in België. De verzoekende partij diende derhalve terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Mocht de verzoekende partij daadwerkelijk zijn teruggekeerd naar Congo, dan had zij de mogelijkheid gehad om aan te tonen dat ze, ouder zijnde dan 21 jaar, ten laste was van haar moeder in het land van herkomst. De verzoekende partij heeft echter verkozen om verder op illegale wijze in België te verblijven. Tussen de voormelde beslissingen van 21 september 2015 en haar aanvraag van een verblijfskaart van 2 mei 2019 heeft de verzoekende partij zelfs geen enkele poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. De verzoekende partij kan gelet op haar verblijfsparcours in haar verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat het duidelijk is dat het onmogelijk was voor haar om terug te keren naar Congo, dit vanaf het ogenblik dat ze 21 jaar oud was.

3.5. De verzoekende partij kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door, nadat ze 21 jaar was geworden, verder jaren illegaal in België te hebben verbleven. Uit niets blijkt dat de wetgever in de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij, kenmerken, met name een binnenkomst in het Rijk samen met haar moeder op het ogenblik dat ze minderjarig was, een toelating tot verblijf voor onbepaalde duur voor haar moeder op het ogenblik dat de verzoekende partij recent 18 jaar was geworden en een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belgisch burger die de verzoekende partij heeft ingediend toen ze ouder dan 21 jaar was, wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien (cf. naar analogie RvS 10 november 2017, nr. 239.838). De Raad heeft begrip voor de situatie van de verzoekende partij maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Door de bestreden beslissing te treffen heeft verweerder artikel 40ter iuncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet geschonden.

3.6. Gezien, zoals gezegd, de aanvraag van de verzoekende partij tot afgifte van een verblijfskaart geschiedde in functie van een statische Belg, betreft het dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet

binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. De aanvraag van de verzoekende partij, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde 'statische' Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *"Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen"* en dat *"de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht die van toepassing zijn op familieleden van Unieburgers, is de verwijzing door de verzoekende partij naar een mededeling van de Commissie van 2 juli 2009 inzake het begrip ten laste zoals opgenomen in artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EU niet dienstig. Dezelfde vaststelling geldt voor de verwijzing door de verzoekende partij naar het MRAX-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2009 dat handelt over het vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden (cf. naar analogie RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

3.7. De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het in punt 1.4. bedoelde arrest nr. 234 086 van 16 maart 2020, aangezien de thans bestreden beslissing anders is opgesteld en zoals gezegd benadrukt dat er geen bewijzen zijn dat de verzoekende partij ooit is teruggekeerd naar haar land van herkomst ondanks aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend werden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die werden afgewezen toen de verzoekende partij al ouder dan 21 jaar was. Het staat verweerder vrij om na een vernietiging van een eerdere beslissing een nieuwe, anders opgestelde beslissing te treffen. Verweerder heeft zich aldus niet bezondigd aan de miskennis van de 'bewijskracht van een akte' of beter gezegd van het gezag van gewijsde van een eerder uitgesproken arrest van de Raad.

3.8. Het is ten slotte niet aan de Raad als annulatierechter om de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij te beoordelen op grond van stukken die ze voor het eerst voegt aan haar verzoekschrift.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

"Overwegende dat de tegenpartij aan de verzoekende partij op 17 september 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten overhandigt.

Terwijl artikel 8 van het EVRM zegt : "Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn huis, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling'.

Er dient te worden herinnert dat verzoeker werd opgevoed door zijn moeder in Congo, samen met haar andere kinderen, zodat zij samen een gezin vormden.

Dat ze zijn samen in België gekomen, en ze wonen altijd samen.

Een terugkeer naar Congo zou zijn recht op een privé-en familieleven schenden en de affectieve banden die zijn met zijn moeder broers en zussen heeft ontbreken.

De omstreden akte is een obstakel voor de ontwikkeling of het voorzetten van een normaal en effectief familieleven op het Belgisch grondgebied.

Bovendien zou dit zijn kans op integratie waarvoor zij voor heeft gestudeerd met het volgen van een opleiding in het sociaal werk.

Verzoeker leeft al lange jaren in België, en kan zich beroepen op een lange en duurzaam sociale integratie;

Een terugkeer naar Congo zou hem een moeilijk herstelbare schade veroorzaken, en zo zijn privé-leven en integratie in België definitief in het gedrang brengen.

Met dient derhalve te beschouwen dat tegenpartij geen nauwkeurig onderzoek van de rechtszaak heeft gedaan.

Inderdaad "het risico" van verlies van een opportuniteit betreffende de toekomst van een persoon, alsook de breuk van hun sociale, affectieve, banden voldoende is opdat er moeilijk te herstellen schade zou ontstaan (CCE, n° 74 073 dd 27 januari 2012).

Hierdoor heeft de tegenpartij een gebrek aan motivatie gepleegd.

Buiten haar moeder, heeft zijn enkel familie meer in Congo, Zijn enig familie bevindt zich hier in België, de familie die hem heeft opgevoed sinds hij geboren is.

De bestreden beslissing van 17 september 2020 maakt derhalve een flagrante schending uit van artikel 8 van het Europes Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.10. In de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging met een Belgische ascendent, met name in artikel 40ter iuncto 40bis § 2, eerste lid, 3°. Voornoemde bepalingen en de daarin gestelde voorwaarden kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie naar analogie RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *"Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique."*). Indien derhalve de voorwaarden voor gezinshereniging niet zijn vervuld, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.11. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel en gaat er ook niet mee gepaard. De bestreden beslissing houdt op zich geen scheiding in tussen de verzoekende partij en haar familieleden. Evenmin stelt deze een einde aan het privéleven van de verzoekende partij waarvan ze voorhoudt dat ze dit leidt in België.

Het tweede middel is ongegrond.

3.12. In een derde middel werpt de verzoekende partij op: *"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*.

Zij betoogt als volgt:

"Overwegende dat de tegenpartij is van mening dat verzoeker heeft onvoldoende aangetoond ten latste te zijn van referentiepersoon.

Terwijl artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaald dat :

" De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

In deze zaak weet de administratie dat de privé en familie leven van verzoeker hier in België is, dit al sinds 10 jaren.

In dat verband bepaald artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 het volgende :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezin en familie leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Uit de motivatie van de bestreden vonnis blijkt niet dat tegenpartij de ernst van de schending van artikel 3 EVRM in evenwicht heeft gebracht wanner hij vraagt aan verzoeker om terug naar Congo te keren om bewijzen van zijn afhankelijk relatie met zijn moeder neer te leggen.

In casu, heeft de tegenpartij de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotipe formule of een stijlformule die heeft geschonden aan de materiele motiveringsplicht.

Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Dit beslissing schendt artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 8 EVRM , en het evenredigheidsprincipe.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.14. De verblijfsaanvraag werd ingediend op grond van artikel 40ter iuncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen die de verzoekende partij toelaten om zich erop te verdedigen. Uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt ook duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing heeft begrepen, zodat de doelstelling van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

3.15. De bestreden beslissing is zoals gezegd geen verwijderingsmaatregel en gaat ook niet gepaard met een dergelijke maatregel. De verzoekende partij kan in haar betoog dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. De betrokken bepaling houdt bovendien geen motiveringsplicht in, wel een zorgvuldigheidsplicht voor de verwerende partij.

3.16. Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en ook niet gepaard met een dergelijke maatregel, kan de verzoekende partij niet dienstig de schending opwerpen van artikel 3 van het EVRM. De Raad ziet alleszins niet in hoe een terugkeer naar Congo om aldaar bewijzen van afhankelijkheid met de moeder in België neer te leggen, een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift.

3.17. Voor het overige kan nog worden verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. Verweerder heeft de gestelde wettelijke voorwaarden nageleefd zodat hij niet kan worden beticht van het schenden van het evenredigheidsprincipe of het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA